

Ὁ Λομβάρδος ἰσὴ βουλή
τὸν Πρωθυπουργὸ φιλεῖ.

- Δ.— Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ...
- Δο.— Χριστὸς ἀνέστη, φιλε.
- Δ.— Τὴν φοβερὰν διχόνοιαν κατὰ διαβόλου στείλε.
- Δο.— Ἡμέρᾳ πανηγύρεως κι' ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν.
- Δ.— Ἀλλήλους ἀς συνδράμωμεν κι' ἀς ὑποστηριχθῶμεν.
- Ἄλλ' ἔμωσ μετὴν μύτη σ.υ τὰ χεῖλη μου πληγόνεις.
- Δο.— Καὶ σὺ μετὴς μπαρμύτικας σου τὴν μύτη μ' ἀγκυλώνεις.
- Δ.— Μαζὶ μετὸν Χαρίλαον θὰ φιληθῶ ἰσὸ στόμα.
- Δο.— Κι' ἐγὼ γλυκὰ θὰ φιληθῶ μετὸν Ροδόλφο Ῥώμα.
- Δ.— ὦ! κὰλ σαρμάν! ὦ! κὰλ ἀμούρ!
- Δο.— ὦ τ' ὄργισμου! ὦ τρέλλα!
- Δ.— Ὅποια ἑκατασίς φρενῶν!
- Δο.— ὦ κάρο! ὦ! κὰ μπέλλα!
- Δ.— Ζίτω λοιπὸν ὁ πόλεμος μετ' ὅλης τῆς μανίας.
- Δο.— Ἐσώθη ὁ Ἑλληνομὸς διὰ τῆς ἁμονοίας.

Τῆς βουλῆς τὰ πρακτικά,
φανερὰ καὶ μυστικά.

Ὁ Δεληγιάννης πόλεμον ἀναφανδὸν κηρύττει,
καὶ τοῦ Λομβάρδου ἔξαφνα καταφιλεῖ τὴν μύτη·
μὰ δέχεται φιλήματα κι' αὐτὸς ἀπ' τὸν ἀφέντη,
κι' γίνεται ταμπλὼ βιβάν κι' ἓνα μεγάλο γλέντι,
ἐφ' ᾧ Σιγάλας ὁ ξανθὸς ἰσὸ Σύνταγμα προτείνει
ποσῶς συλλαλητήριον πολέμου νὰ μὴ γίνῃ.

Ὁ Ῥόκος μετὰ τὰ φλογερὰ κι' ἥρωϊκὰ του ἔπη
τὸν Μεσοσηνέζη, τὸν μακρὸν ἐπικρατήριον, προτρέπει
τὰ γεροντοπαλλήκαρα ταχέως νὰ ἐπίση
κι' εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν νὰ τὰ καθοδηγήσῃ.
Ἄλλὰ προτρέπει καὶ αὐτὸν τὸν κίριον Δεδίδη
ἐκ τῆς πραικτὸς τοῦλάχιστον τὸ τρίτον νὰ παρίδη
καὶ εἰς τοῦ ἔθνους τὸν βωμὸν εὐθύς νὰ τὸ προσφέρῃ,
ἐφ' ᾧ καὶ ἀπὸ σήμερον ὁ κόσμος τὸν συγχίρει.
Σκουλούδης δὲ ὁ Στέφανος νὰ δώσῃ ἰσὴν πατρίδα
ἔσον παρὰ ἐτρέθηξε διὰ τὴν Κωπαῖδα.

Θερμὰ χειροκροτήματα, ζητωκραυγαὶ καὶ γέλωσ,
καὶ εἰς τὸ βῆμα φαίνεται ὁ κύριος Μαρτέλος,
ἐν μέσῳ δὲ βρογγαλιῶν εἰς τὴν βουλήν προτείνει
νὰ ἐκφρασθῇ κι' ἐκ μέρους τῆς πούλλῃ εὐγνωμοσύνη
σ' ὅσους προθύμους ἔτρεξαν ἰσὴν ἑάν ἀφεδρεῖαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ κι' τὴν ἡλευθερίαν.
Ἄλλ' ἔξαφνα βραχνὴ φωνὴ ἀκούεται μ' ὀδύνην:
«Δώσατε καλλίτερα ψωμὶ παρὰ εὐγνωμοσύνην.»

Συνεδρία μυστικὴ,
ἀληθῶς σημαντικὴ.

Ἐν συνεδρίᾳ μυστικῇ τὴν Πέμπτην ἐψηφίσθη
καὶ παμφηφεί, ὡς ἔμαθον, σχεδὸν ἀπεφασίσθη,
ἂν σκέπτετ' ὁ Πρωθυπουργὸς τὸν πόλεμον ν' ἀργήσῃ,
ἂν κι' ὁ Τρικούπης εἰς αὐτὸ μαζὶ τ.υ συμφωνήσῃ,
ἀμέσως τὴν Κυβέρνησιν ὁ Δούνης ν' ἀναλάβῃ,
ὅπου λυσσᾷ γιὰ πόλεμον κι' ὀλέκηνρος ἀνάβῃ,
κι' ὅπως ἰσυχάτως ἔγραψε, καθέλου δὲν τὸν μέλει,
ἂν καύσῃ τὰ Γραφεῖα τοῦ ἀντάμνηδων ἀγέλη,
κι' ἂν ὄθῃ τοὺς συνεργάτας του ἐμπρὸς τοῦ σκοτωμένου
κι' ὑπὸ λογχῶν καὶ μαχαιρῶν κατασπαρασσομένους.
ἄσμένως δὲ τοῦ Χρόνου τοῦ θὰ κάμῃ τὸ Γραφεῖον
καὶ ἄδα τοῦ Ἰωσαφάτ κι' εὐρὸ Νεκροταφείον.

Τοιαῦτα διαδίδονται ἀπὸνα κι' ἄλλο σιτόμα,
μὰ τίποτε ὡς βέβαιον δὲν φαίνεται ἀκόμα·
ἐν τούτοις, ὡς ἔμαθον καὶ ὡς διαβρυλλεῖται,
ὀλέκηνρος ἡ σύνταξις τοῦ Χρόνου παραιτεῖται
μετὰ τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον,
δειξας ὀρέξεις φοβεράς τραγικωτάτων φόνων.

Ὁ Σπύρος ὁ Μαρκέτης σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ὡς ἱατρὸς ὑπέστη ἀρίστα ἐξετάσεις
κι' ἔφηρε μετ' ἐπαύγων λίαν καλῶς βαθμὸν,
πρὸς τέρψιν τῶν αἰκείων, τῶν φίλων καὶ ἡμῶν.

Τοῦ Πεμπηίου ὑποδοχή
ἐν τόσῃ σάλπῃ καὶ ταραχῇ.

Καὶ μὲν ἐπιστολή,
περίεργος πολὺ.

Φίλιππε Ῥωμαίε...

Μανθάνω πῶς ἐκ τῆς ἐπιστρατείας
ἐξαιρῶνται μόνον ὅσοι ἔχουν τέσσαρα παιδιὰ,
ὅτι δὲν ἀκούουν ἄλλας ἐξιτρίσεως αἰτίας,
κί' ὅσοι πάσχουν καὶ δὲν πάσχουν οὔτε βγάζουν τοιμουδιά.
Δι' αὐτὸ εἰς γνώσιν φέρω τῶν κυρίων ἐπιστράτων,
ὅποιος θέλει ὅτ' αὐτὰς παρούσας περιστάσεις νὰ σωθῇ
καὶ πολέμους ν' ἀποφύγῃ καὶ φρικτὰς σκηνὰς αἱμάτων,
ἐλευθέρως καὶ ἀγέσως εἰς τὸ σπῆτι μου νάλθη.
Εἶμαι νέα, πλὴν δὲν ἔχω ἀπαιτήσεις καὶ καπρίτσια...
Μία χίρα δίχως προίκα καὶ μὲ τέσσαρα κορίτσια.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλείον « Ἄστου » Καντέρου καὶ Κασδόνη,
εἰς τὴν ἐδδὴν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάξη,
ὅπου τὰ μάτια δλων τῶν πελατῶν θαμπώνει
μὲ τόσο νέο γούστο, μὲ ὠμορφιὰ καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα!...
parole d'honneur σὰς λέγω πῶς εἶναι μία τρέλλα.

Ἡμεροδείκται Κωνσταντινίδη,
ποῦ μένει χάσκων ὅστις τοὺς ἴδη.

Μὰ τί Ἡμεροδείκται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη!
πρωτότυποι καθ' ὅλα καὶ μὲ πενήντα εἴδη,
χρωμάτων διαφόρων, ποικίλων δὲ τιμῶν,
ἀπὸ λεπτὰ σαράντα μέχρι τῶν ἑξ δραχμῶν.
Τέτοιους Ἡμεροδείκτας καὶ τόσον ἐξισίους
δὲν ἐβγαλαν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Καὶ ἄλλο Καφφενεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

Πλησίον τοῦ πασιφανοῦς Ξενοδοχείου Θράκης
ὁ Ζαφειρίου ἤνοιξε τὴν Ἀύραν Καφφενεῖον,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ καφφέ μ' ἐτράταραν πολλάκις,
φέρω εἰς γνώσιν τῶν ἀστῶν καὶ πάντων τῶν κυρίων
πῶς ὅστιοδήποτ' ἐξ ὁμῶν νὰ τὸ ἴδῃ θελήσῃ,
θὰ εὖρη περιποίησιν κί' ὅ,τι καλὴν ζητήσῃ.

Δὲν ἔχει τὰ προσόντα ἀν θέλῃς ν' ἀναγνώσῃς,
λεπτὰ εἰς τὴν Ἑστίαν τριάντα θὰ πληρώσῃς.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἐτυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κί' ἀπὸ τοῦδε σενόρεοι
μὲ τῆς βράμιας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν ἐκτὸς Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.